

Evangelí del diumenge de la setmana XXX de durant l'any (A): El primer manament

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXX de durant l'any. “Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima”. La història d'amor entre Déu i nosaltres serà cada cop més feliç, més plena, quan coincideixin cada cop millor el nostre voler i la seva voluntat.

Evangelí (*Mt* 22, 34-40)

Quan els fariseus van saber que Jesús havia fet callar els saduceus, es reuniren tots junts, i un d'ells, que era mestre de la Llei, per provar-lo li va fer aquesta pregunta:

—Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?

Jesús li digué:

— *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament.* Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: *Estima els altres com a tu mateix.* Tots els manaments de la Llei i dels Profetes depenen d'aquests dos.

Comentari

Fariseus i saduceus eren dos grups molt influents en la societat en què

vivia Jesús, però tenien punts de vista diferents en la interpretació de la Llei. Els saduceus eren persones de l'alta societat. D'entre ells havien sortit, des de l'inici de l'ocupació romana, els summes sacerdots que, en aquell moment, eren els representants jueus davant del poder imperial. Estaven més pendents de la política i del Temple que de les qüestions religioses relacionades amb la vida diària. Els fariseus, per la seva banda, eren molt minuciosos en el compliment de les prescripcions de la Llei de Déu.

Potser admirats per la brillantor de la resposta de Jesús a uns saduceus, als quals havia deixat sense paraules, uns fariseus ho van posar a prova amb una pregunta molt delicada. En la seva cura meticulosa per complir fins a la menor indicació de la Llei, els fariseus arribarien a establir una llista de sis-cents tretze manaments. Davant aquesta abundància i varietat

de preceptes, que fa molt difícil fins i tot recordar-los tots, no és supèrflua la pregunta que li fan: Quin és el manament principal de la Llei?

La resposta de Jesús és una mica sorprenent, però molt encertada. No els assenyala cap dels deu manaments del Decàleg, sinó que n'esmenta dos que no en formen part. Primer cita un text que a l'Antic Testament forma part d'una oració anomenada *Xemà*, continguda al llibre del Deuteronomi: “Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces” (*Dt* 6, 4-5). El segon, “estima els altres com a tu mateix” (*Lv* 19, 18), és un dels molts preceptes inclosos en la denominada Llei de Santedat, que està al llibre del Levític.

El que és singular en la resposta de Jesús consisteix a assenyalar aquests

dos manaments que estaven com perduts enmig de la multitud de preceptes continguts a la Llei, i esmentar-los junts, posant de manifest que l'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables i complementaris.

La primera cosa és l'amor a Déu, un amor que és justa correspondència a qui s'ha avançat a estimar-nos a nosaltres. Ara bé, en què consisteix l'amor a Déu? Benet XVI ens ho explica a la seva Encíclica *Deus caritas est*: “La història d'amor entre Déu i l'home consisteix precisament en la comunió de voluntat que creix en la comunió del pensament i del sentiment, de manera que el nostre voler i la voluntat de Déu coincideixen cada cop més: la voluntat de Déu ja no és per a mi una cosa estranya que els manaments m'imposen des de fora, sinó que és la meva pròpia voluntat, havent

experimentat que Déu és més dins meu que el més íntim meu”[1].

Alhora, l'amor a Déu ens porta agafats de la mà a l'amor al proïsme, com ell mateix segueix explicant-ho més endavant: “en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o ni tan sols conec. (...) Aleshores aprenc a mirar aquesta altra persona no ja només amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist. El seu amic és el meu amic. (...) En veure'l amb els ulls de Crist, puc donar a l'altre molt més que coses externes necessàries: puc oferir-li la mirada d'amor que ell necessita”[2].

“Si volem ajudar els altres hem d'estimar-los, hi insisteixo, amb un amor que sigui comprensió i donació d'un mateix, afecte i voluntària humilitat. Així entendrem per què el Senyor va decidir de resumir tota la Llei en aquest doble manament, que

de fet n'és un de sol: l'amor de Déu i l'amor al proïsme, amb tot el nostre cor"[3].

[1] Benet XVI, Enc. *Deus caritas est*, n. 17.

[2] Ibidem, n. 18.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 167.

Francisco Varo // Kelly Sikkema
- Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxx-de-durant-lany-el-primer-manament/> (11/03/2026)